

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα προκτῆρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρό-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνώστριάς μας. — Εἰς κίνδυνος Β'. — Ἴψεν Γ'.
(μετάφρασις Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου : Le-
bach καὶ Kaulbach. — Ἡ συνέλευσις τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου τῶν
Γυναικῶν εἰς Παρίσιους. Ἀνταπόκρισις κ. Μαρίας Μαρτέν. — Ἡ νέα
αὐτοκράτειρα (μεταφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ὁ λόγος τῆς
λαίδης Aberdeen. — Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ὁδείου Πειραιῶς. — Συνταγή.
— Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς : Διὰ τὴν Τέχνην (Henri Lavedan).

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Εἰδοποιῶνται αἱ κ. κ. ἀναγνώστριά μας ὅτι ἀπὸ
σήμερον, ὡς καὶ ἔτος, γίνεται ἡ συνήθης δίμηνος θε-
ρινῆ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν
Κυριῶν».

ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Β'.

Λόγος πολὺ σοβαρὸς καὶ ἀρκετὰ δικαιολογημένος τῆς μα-
γειρικῆς κρίσεως, τὴν ὁποῖαν διερχόμεθα, εἶναι καὶ ἡ ἐξέγερασις
κατὰ τοῦ καθεστῶτος τῶν τάξεων μερικῶν γυναικοφίλων, οἱ
ὅποιοι θεωροῦν τὴν εἰς τὰ μικρὰ καὶ ἐπουσιώδη προσήλωσιν
τῆς μεγάλειτέρας μερίδος τῶν γυναικῶν, ὡς προκύπτουσαν
ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐνασχολήσεών τῆς εἰς τὰ τοῦ μαγει-
ρείου καὶ τῶν οἰκιακῶν ἔργων.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ χωριά, αἱ γυναῖκες δὲν προ-
φθάνουσι νὰ ἀναγνώσουν οὔτε τὴν ἐφημερίδα τῆς ἡμέρας, λέ-
γει ἐπιφανὴς γυναικοφίλος, καὶ τοῦτο διότι τὸ πλεῖστον τῆς
ἡμέρας περνοῦν ἐντὸς τῶν μαγειρείων. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν

μαγειρεύουσι φαγητὰ καὶ γλυκίσματα, κατασκευάζουσι κονσερ-
βες ἢ ἀσχολοῦνται εἰς σκέψεις περὶ τῶν προμηθειῶν τοῦ μα-
γειρείου καὶ περὶ νέων συνταγολογιῶν φαγητῶν.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς γίνεται ἀνυπο-
φόρος περὶ τῆς πνευματικῆς ἀνάπτυξίς τῆς σταματᾷ εἰς τὸ τε-
λευταῖον ἔτος τῆς μαθητικῆς ζωῆς τῆς, καὶ ὁ κύκλος εἰς
τὸν ὁποῖον μοιραίως παρκαθύρει καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὰ παιδιὰ
τῆς εἶναι μικρολόγος, στενός, περιορισμένος, μὲ βλάβει, αἱ ὁ-
ποῖαι περιστρέφονται εἰς τὸ φαγοπότι μόνον καὶ μὲ ἰδεώδη
καὶ ἔνστικτα ταπεινὰ καὶ περιορισμένα.

Ἡ δουλεία τῆς γυναικὸς καὶ τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα τὴν κρα-
τοῦν σφυγκτοδεμένην εἰς ἓν καθεστῶς παλαιωμένον καὶ ἀνάρ-
μοστον πρὸς τοὺς ὅρους τῆς σημερινῆς ζωῆς, σφυρηλατοῦνται
μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ μαγειρείου, λέγουσι αἱ ἐ-
παναστατικαὶ Ἀμερικανίδες καὶ Ἀγγλίδες. Οἱ ἄνδρες καὶ
τὰ παιδιὰ μας, καὶ ὅσοι μᾶς βλέπουσι νὰ περνοῦμεν τὴν μι-
σὴν μας ζωὴν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ ὀμιλοῦμεν διὰ ψάρι,
κρέατα καὶ γλυκίσματα, ἐσυνείθισαν νὰ μᾶς θεωροῦν ὡς ὄντα
πολὺ κατώτερα, προωρισμένα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ταπει-
νοτέρων τοῦ ἀνθρώπου ἀνγκῶν, ὡς μέλη τοῦ ὑπηρετικῆς προ-
σωπικοῦ τῶν σπιτιῶν. Ὑπάρχουσι ἄνθρωποι, λέγει ἐπιφανὴς
κοινωνιολόγος, οἱ ὅποιοι νυμφεύονται διὰ νὰ διορθώσουν τὰ
στομάχια των, τὰ ὁποῖα ἡ ἄτακτος ζωὴ τῶν ἐστιακτορίων ἔ-
χει καταστρέψει. Ὑπάρχουσι ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἄμα σπαταλῶ-
σιν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας των εἰς ζωὴν ἄσω-
τον καὶ ἀδυνατοῦν νὰ ζήσουν μὲ τὸ γλίσχρον εἰσόδημα, τὸ
ὁποῖον τοὺς μένει, νυμφεύονται, διότι τότε ἔχουσι τὴν βεβαιό-
τητα, ὅτι μία γυναῖκα θὰ βάλῃ τάξιν εἰς τὰ οἰκονομικά των,
θὰ τοὺς τρέφῃ καὶ ὑπηρετῇ μὲ τὸ τέταρτον τῶν ἐξόδων τὰ

ὅποια ἐχρειάζοντο πρὸ τοῦ γάμου. Τὸ χειρότερον δὲ εἶναι, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἀντὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς γυναίκας καὶ τῆς διδῆς τίτλους εὐγνώμοσύνης ἐκ μέρους καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πολιτείας, ἀντὶ τῆς τάσεως αὐτῆς μεταξὺ τῶν πολυτιμότερων οἰκονομικῶν παράγοντων τῆς χώρας, ἀντὶ τῆς ἐξυψώσεως τῶν κόπων τῆς καὶ τῆς διὰ τῆς ἐργασίας τῆς προσφερομένης ὑπηρεσίας εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ὁμάδα, τὴν ταπεινώνει καὶ δὲν λαμβάνεται ποσῶς ὑπ' ὄψιν διὰ τὰ γενικώτερα συμφέροντα καὶ τοῦ οἴκου καὶ τῆς χώρας. Οἱ ἄνδρες, λέγει ἡ ἐπιφανὴς κοινωνιολόγος δύναται νὰ διακινδυνεύουν ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας, συχνότατα τὴν περιουσίαν αὐτῆς τῆς γυναικός, χωρὶς καὶ νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην τῆς. Αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν νὰ διαθέσουν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ἔξοδα πέντε ἢ δέκα δραχμάς, χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν ἄδειαν τοῦ συζύγου καὶ χωρὶς νὰ ὑποστοῦν τὰς κρίσεις καὶ ἐπιτημῆσεις του, συχνὰ δὲ καὶ σκληρὰ ἀδικαιολογήτους. Συχνότατα ἡ γυναίκα βασανίζεται καὶ καίεται πέντε καὶ ἕξ ὥρας εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐλλείψει ἀναγκαίων μαγειρικῶν σκευῶν καὶ καταλλήλου ὑπηρεσίας, τὰ ὅποια θὰ ἐπρόσθεταν δαπάνην ἡμερησίαν δύο ἕως τριῶν φράγκων, καὶ ὁ ἄνδρας ἐξοδεύει πέντε καὶ ἕξ φράγκα τὴν ἡμέραν εἰς μπουραρίας καὶ χαρτὰ καὶ ἄλλας ἀπολαύσεις. Μετ' ἄλλας λέξεις τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡ εἰς αὐτὸ ἐπίδοσις τῆς γυναικός εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας ἀφορμὰς τῆς ὑποδουλώσεως τῆς γυναικός καὶ τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς μειώσεώς τῆς. Ὅσακις, προσθέτει, αἱ μᾶλλον προηγημένοι καὶ ἀνεπτυγμένοι μεταξὺ τῶν καλῶν οἰκοκυρῶν θελήσουν νὰ ἔχουν γνώμην ἐπὶ ζητημάτων οἰκογενειακῶν καὶ γενικωτέρων, ἢ καὶ ἐπὶ κοινωνικῶν τοιούτων, οἱ τελευταῖοι τῶν ἀνδρῶν τὰς περὶ αὐτῶν ἀμέσων εἰς τὰ τετρακτάρια καὶ τὰ φουρνέλα των. «Δὲν εἶναι δική σας δουλειά» ἰδοὺ ἡ φράσις ἡ ἐγκλείουσα τὴν καταδίκην τῆς γυναικός, ἡ θέτουσα αὐτὴν εἰς κατωτέραν μοῖραν καὶ ἀπὸ αὐτῶν τῶν τελευταίων χειρώνακτα καὶ ἡλίθιον ἄνδρα. Ἰδοὺ δικτὶ ἡ πολιτεία ἡ ὅποια δίδει εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ἀρχοντας καὶ νομοθέτας τῆς χώρας καὶ νὰ ἀποφαινεταὶ καὶ ἀπεργάζεται τὸ μεγαλύτερον ἢ τὴν ταπεινώσει τῆς πατρίδος, ἀρνείται ἀπὸ τὴν πλέον σοφὴν καὶ πλέον εὐεργετικὴν τῶν γυναικῶν τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Καὶ ἡ σοφὴ κοινωνιολόγος κηρύσσεται ἀπεριφράστως ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν οἰκτικῶν μαγειρείων καὶ ὑπὲρ ἰδρύσεως ἐνοριακῶν τοιούτων, τὰ ὅποια θὰ ἐποπτεύωνται παρὰ ἰατρῶν, ἐκλεγμένων παρὰ τῶν κυριῶν ἐκάστης ἐνορίας ὡς καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκοκυρῶν, αἱ ὅποια ἐναλλάξ καὶ κατὰ ἐβδομάδας θὰ ἐξελέγγουν τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ὑγιεινὴν λειτουργίαν τῶν μαγειρείων τούτων. Ἡδὲ εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἡ κρίσις τοῦ ὑπηρετικῶν ζητημάτων ἐφθασεν εἰς σημεῖον φοβερῶν, ἰδρύθησαν καὶ λειτουργοῦν τοιαῦτα μαγειρεῖα, τὰ ὅποια ἀπέβησαν εὐεργετικώτατα καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν καὶ διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῆς τροφῆς, τὴν ὅποιαν εἰς ὠρισμένους ὥρας μεταφέρουν εἰς τὰς οἰκογενείας, ἐντὸς ἐπιτήδεος δοχεῖων, εἰς τὰ ὅποια τὰ θερμὰ φαγητὰ διατηροῦνται θερμώτατα.

Αἱ συσταθεῖσαι ὁμάδες περὶ ἐπικρατήσεως τοῦ εἶδους τοῦ-

του τῆς οἰκονομικῆς μαγειρικῆς ἀποφαινοῦνται ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας των, καὶ βεβαιῶνουν, ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, καθ' ὃν ἢ ἡ Ἀμερικὴ θὰ σιτίζεται διὰ τοῦ τρόπου τούτου. Τότε, λέγουν, αἱ γυναῖκες ἀφιερῶμεν εἰς ἔργα ἀνώτερα καὶ εὐγενέστερα θὰ μεταβάλλουν ριζικῶς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰς ἐπικρατούσας ιδέας περὶ τοῦ προορισμοῦ των, ὡς ἀνωτέρου ὑπηρετικῶν προσωπικοῦ τοῦ οἴκου. Τότε θὰ διατηροῦνται καλλίτερα, θὰ εἶναι τακτικώτερα καὶ εὐπρεπέστερα, θὰ ἀσχολοῦνται περισσότερο μετὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν των παιδιῶν των καὶ θὰ ἀποκτήσουν καὶ εἰς τὴν οἰκογενεῖαν καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τὸ κύρος καὶ τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ταῖς ἀρνοῦνται σήμερον.

IBSEN

Δ'.

Πῶς εἰργάζεται

Ὅστω τὸ θέατρον τοῦ Ibsen εἶνε λυπητερόν καὶ πικρὸν μέχρι πόνου. Κάθε δύναμις θελήσεως ἔχει θραυσθῆ, κάθε ἀπληπισμένη ἀγάπη μένει ἄγονος. Ἡ λογικὴ καὶ ἡ εὐλιχρῖναι τοῦ ποιητοῦ ὠθοῦν ἀδυσωπῆτως τὸν ἥρωα εἰς τὴν ἦτταν καὶ τὸν θάνατον. Δι' αὐτὸ τὸ θέατρον τοῦ Ibsen δὲν εἶνε δημοτικόν καὶ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Εἶνε πολὺ ἀπλοῦν, πολὺ βαθύ καὶ πολὺ σκληρόν. Ἡ σάτυρά του τὸ κάμνει πειρακτικόν, τὸ σύμβολον τὸ καθιστᾷ σκοτεινόν. Δὲν εἶνε καμωμένον διὰ τὸ κοινόν. Τὸ κοινόν συνειθισμένον εἰς τὴν εὐκόλον ἐλαφρότητα τῆς σημερινῆς κωμωδίας θέλει νὰ βλέπῃ εἰς τὴν σκηνὴν καθάρᾳ, νὰ μὴ ταράττεται εἰς τὴν μετριότητά του καὶ εἰς τὴν δημοκρατικὴν του σοφίαν. Οἱ ἥρωες δὲν τοῦ ἀρέσουν. Εἶνε πρόσωπα ἀπίθανα, τὰ ὅποια δὲν τὸν διασκεδάζουν. Καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον τοῦ ἀρέσουν, ἀφοῦ δὲν προκύπτουν εἰς τίποτε.

Αἱ ἀντιθέσεις τοῦ ποιητοῦ τὸ συγχίζουν. Καὶ τί χρησιμεύει νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ ζῆ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅταν δὲν ἔχῃ; Τί εἶνε τὸ ὄρασιον, τὸ μεγάλο καὶ τὸ χρησίμιον εἰς τὸν Arand, τὸν Bosmer καὶ τὸν Solness, τοὺς ἀνδρανεῖς αὐτοὺς ὄνειροπόλους, οἱ ὅποιοι, ὅταν τὸ ὄνειρον διαλυθῆ, φανεύονται;

Τὸ κοινόν τῶν θεάτρων δὲν θέλει ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὰ ὄρα τῆς πλέον χυδαίας ἀληθείας. Ἀκόμη καὶ οἱ μᾶλλον μετριόφρονες ἀπὸ τοὺς δραματικούς συγγραφεῖς μας τὸ γνωρίζουν. Ὁ Ibsen δὲν τὸ ἐγνώριζεν. Αὐτὸς ἐξοῦσεν εἰς ἄλλου εἶδους ἀλήθειαν. Εἶνε ποιητὴς νέος καὶ ἐρημίτης, ὁ ὅποιος δὲν γνωρίζει τὴν τέχνην τῆς ἐπιτυχίας, οὔτε τὸ παιγνίδι τῶν καλλιτεχνικῶν στιγμῶν. Ἡ ὕλική πραγματικότης τῆς ζωῆς δὲν τοῦ ἐδίδαν παρὰ τὸ ὑλικόν τῆς σατύρας του. Τὸ ἐξαιρετικὸν συμβᾶν τὸ ἀποφεύγει καὶ δὲν τὸ φροντίζει. τὰς μικρὰς φιλοδοξίας, τὰ μικρὰ μίσση, τοὺς μικροὺς ἔρωτας, οἱ ὅποιοι πολεμοῦν εἰς τὸ κλειστὸν πεδῖον τοῦ σπιτιοῦ, ὅλον τοῦτο ἐν γένει, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε ἐφήμερον, τυχαῖον, περιωρισμένον δὲν σταματᾷ τὴν σκέψιν του. Αὐτὸς ζητεῖ τὰ δρχμάτᾳ του εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν αἱ ὀρμαὶ τῆς ζωῆς

καὶ ἡ δύναμις τῆς θελήσεως, διότι ἡ ἰδική του ἀλήθεια εἶνε παγκόσμιος καὶ σημερινή. Νὰ τὸν κρίνωμεν μετὰ τὸν σημερινὸν πραγματισμὸν θὰ ἦτο ἄτοπον. Πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν εἰς τὸν δρόμον του καὶ νὰ ἀφειώμεν εἰς τὸ πνεῦμά του. Αἱ ἐπικρίσεις, αἱ ὅποια ἔγιναν εἰς τὴν σκηνακὴν του φόρμυαν, δὲν ἔχουν σημασίαν οὔτε βαρύτητα. Βεβαίως ἡ σκηνακὴ διασκευὴ τῶν ἔργων τοῦ Ibsen δυνατὸν νὰ φανῆ ἀπλή, παραβαλλομένη μετὰ τὰς πονηρὰς περιπλοκάς τοῦ σημερινῶ θεάτρου. Εἶνε συγγραφεὺς ἀπλοῦς, παιδαριώδης, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Catule Mandés, ὅταν πρόηται νὰ κάμῃ κανένα τέχνασμα εἰς τὰ δρχμάτᾳ του, ἀλλὰ κανεὶς εἰς τὰς ἡμέρας μας δὲν ἐγνώριζεν, ὅπως ἐκεῖνος, νὰ συνενώσῃ εἰς σκηνακὴν πρᾶξιν ὑποθέσεις γενικωτέρας καὶ βαθυτέρας, νὰ περιγράψῃ μετὰ εὐλιχρῖναιστέραν συγκίνησιν, μετὰ ἀλήθειαν θαρραλεωτέραν, μετὰ ἐκφράσεις λεπτοτέρας καὶ ἀκαθεῖς τὰ πλέον κρύφια αἰσθηματικὰ καὶ σκέψεις, νὰ παρουσιάσῃ τὰ διακριτικὰ σημεῖα ἐνός χαρακτῆρος, τὰ μυστήρια ψυχῆς ἐπονειδίστου. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του εἶνε ἀριστουργήματα τέλεια εἰς μερικὰ μέρη των.— Τὸ σπῆτι τῆς Κούκλας, ἡ Hedda Gabler, ὁ Rosmersholm. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια θεωροῦνται ἐλλιπῆ εἰς τὴν σκηνοθεσίαν, ὁ ποιητὴς τοὺς ἔδωκεν ἀξίαν, ἡ ὅποια τὰ διακρίνει ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔργον—τὴν δημιουργικὴν δύναμιν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς μεγαλοφυΐας του.

Τὸ θέατρον τοῦ Ἑρρίκου Ibsen εἶνε τὸ ἔργον τὸ πλέον ἀπροσδόκητον καὶ τὸ πλέον νέον τοῦ χρόνου μας, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ Ριχάρδου Wagner. καὶ ὁ μέγας Νορβηγὸς δὲν ἠδύνατο νὰ παραδώσῃ τὸνομά του εἰς διακρεστέραν δόξαν.

Ὁ παρρηθεῖς εἰς τὸ κατὰ το 1896 συνεληθὸν συνέδριον τοῦ τύπου εἰς τὴν Νορβηγίαν ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐσπερινοῦ Ταχυδρόμου» τῆς Ἰταλίας καὶ εὐτυχῆσας νὰ ἴδῃ τὸν Ibsen τὸν περιγράφει ὡς ἐξῆς :

Φυσικῶς ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σπῆτιοῦ τῆς Κούκλας καὶ τῶν Βρυκολάκων εἶνε κοντός, παχύς, μετὰ τὰ πόδια κοντά, συγκρινόμενα μετὰ τὸ ἄλλο σῶμα. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον εἶνε ἀπερίγραπτον εἶνε τὸ κεφάλι του : κεφάλι χονδρὸ μετὰ πολλὰ ἀτακτοποίητα μαλλιά ἄσπρα, μετὰ γένεια ἐπίσης ἄσπρα, τὰ ὅποια ἀναβλίνουν ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ ἐνώνουνται μετὰ μαλλιά, αἱ γράμμαι τοῦ προσώπου του δὲν εἶνε κανονικαί, τὸ μέτωπον εὐρύτατον, καὶ ἀπὸ μέσᾳ ἀπὸ τὰ μέγαρα χρυσὰ γυαλιὰ του λάμπουν δύο ματάκια γεμάτα ἀκόμη ἀπὸ φῶς καὶ ζωὴν. Εἶνε ἕνα ὑπερήφανον κεφάλι λέοντος, ἂν καὶ ἡ λευκότης τῶν πολλῶν μαλλιῶν μᾶς κάμνει νὰ σκεπτόμεθα περισσότερο τὴν λευκὴν ἄρκτον, παρὰ τὸν λέοντα. Ὅταν τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ κινῆται, ὁ Ἑρρίκος Ibsen ἐφαινετο πλέον γέρον ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. Θὰ ἦτο ἐβδομήκοντα ἕως ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν, ἀλλ' ἐφαίνετο περισσότερο, τὸσον βραδύ καὶ ἀβέβαιον ἦτο τὸ βῆμά του, τὸσον βραδεῖα ἦσαν αἱ κινήσεις του.

Ἐπίσης κατὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῆν ὁ Ibsen ἐξέφρασε τὴν μεγάλην ἀγάπην του διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν γλωσσῶσαν τὴν Ἰταλικὴν, τὴν ὅποιαν εὕρισκεν ὅτι ἦτο ἡ ὀρασιότερα τοῦ κόσμου.— Εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἶπε, εἰς τὸν μαγευτικόν αὐτὸν τόπον, ἔγραψα τὰ καλλίτερα ἔργα μου. Ἐὰν δὲν ἐγεν-

νώμην εἰς τὴν Νοβηργίαν, βεβαίως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῶ πουθενὰ ἄλλου παρὰ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Καὶ τέλος ὅταν ἀπεχαιρέτησε αὐτόν, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔφρουγε μετὰ δύο ἡμέρας εἶπε : — Φέρετε τοὺς χαιρετισμούς μου. Εἶνε χαιρετισμὸς ἐνός γέροντος, θερμοῦ καὶ εὐλιχρῖναιστέρου φίλου τῆς. . . Ἐγὼ, βεβαίως δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον.

(Κατὰ μετάφρ.)

Εἰρήνην Νικολαΐδου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς διαμονῆς μας εἰς τὸ Μόναχον ἐπέρασεν ὅλη εἰς τὴν πινακοθήκην τοῦ Lebach. Εἰς τὴν τέχνην ὁ Lebach εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα φημισμένη τοῦ λήξαντος αἰῶνος καὶ τὰ πορτραίτα του δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινόν μετὰ τὰς προσωπογραφίας τοῦ Bonnat καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων προσωπογράφων τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων.

Διὰ τὸν Λέμπαχ δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι εἶναι ὁ ζωγράφος τῶν μεγάλων ἀνθρωπίνων φυσιογνωμιῶν, τῶν ἰσχυρῶν χαρακτῆρων καὶ τῶν μεγάλων πνευμάτων ἐν γένει. Ὑποθέτω ὅτι οὐδέποτε θὰ κατεδέχθη νὰ γράψῃ μίαν φυσιογνωμίαν κοινήν, συνειθισμένην, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ δὲν λέγουν τίποτε, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι ὄρασιον. Νομίζει τις ὅτι ἔκαμνεν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἐξωγράφει, ἀπὸ τοῦ Βίσμαρκ, τῆς ἰσχυροτέρας ἴσως κεφαλῆς καὶ θελήσεως τοῦ αἰῶνος, μέχρι τῆς μικρῆς κόρης του, ἥτις εἶχε κληρονομήσει πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιβόλλουσαν τοῦ πατρὸς τῆς προσωπικότητα.

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ὅλοι καὶ ὅλοι φέρουν τὴν σφραγίδα μιᾶς διανοίας ἰσχυρῆς, μιᾶς ψυχῆς ἀφυπνισμένης μετὰ ἔντασιν, εἴτε διὰ τὸ καλόν, εἴτε διὰ τὸ κακόν, ἀδιάφορον.

Αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Βίσμαρκ, εἴτε εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἄστρου τῆς δόξης του, εἴτε κατὰ τὰς μεγάλας στιγμὰς τῶν πολιτικῶν θριάμβων του, εἴτε κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς πτώσεώς του καὶ τῶν μεγάλων του ἀπογοητεύσεων, εἴτε καὶ νεκροῦ, εἶναι κάτι τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ γεννοῦν ὡς ἐν συνείδησιν δέους καὶ ἀγωνίας. Εἰς κάθε σάλαν τοῦ Λέμπαχ ὑπάρχουν πρόσωπα τοῦ Βίσμαρκ. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ αἰὼν, ὁ ὅποιος ἐγέννησε τὸν μεγαλειότερον πολιτικόν τοῦ αἰῶνος, ἐκουφόρησεν εἰς τὸ ἴδιον ἔθνος καὶ τὸν ζωγράφον ὁ ὅποιος θὰ παρέδιδε τὴν μορφήν του εἰς τὴν ἀθανάσιαν.

Εἶναι ὁ προσωπογράφος τῆς ἰσχύος, τῆς ὑπεροχῆς, τῆς δυνάμεως, ὅχι τῶν μυῶν, ὅχι τῶν σωματικῶν κολοσσῶν, ὅχι τῶν αἰσθηματικῶν ἠρώων, ἀλλὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς σκέψεως. Τὸ κάλλος διὰ τὸν Lebach, ὅπως ἡμεῖς καὶ ἡ Τέχνη ἐν γένει τὸ ἐννοεῖ, ἔρχεται εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν. Αἱ ἀνταγωγίαι εἰς τὴν τέχνην του, ἡ ἁρμονία τῆς γραμμῆς καὶ τῆς πλαστικότητος εἶναι ἐπεισῶδια τοῦ πινέλου του, δὲν εἶνε τὸ κυρίως θέμα του, δὲν εἶναι ἡ βῆσις τῆς ἐργασίας του. Ἡ δύναμις τοῦ Lebach εἶναι εἰς τὸ σχεδιάσμα τοῦ μετώπου, τὸ ὅποιον ἐγκλείει τὸν νοῦν, εἶναι εἰς τὸ ἀστραποβόλημα τοῦ βλέμματός, εἶναι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ρινός, εἶναι εἰς τὸ σφίγγιμον τῆς σιαγόνας, εἶναι εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ στόματος καὶ εἰς τὴν ρυτίδα, ἡ ὅποια τὴν συνοδεύει.

“Ολα αυτά μαζί δεν σας λένουν, αν ο άνθρωπος τον όποιον ζωγραφίζει είναι ώραιος ή άσχημος, αλλά σας λένουν ότι ειξεύρει να θέλη, ειξεύρει να δύναται και να πονη και να επαναστατή και να επιβάλλεται. Το κάλλος των εικόνων του δεν σας ενδιαφέρει ούτε σας, ύσον και αν είσθε θυμωστής του ώραιου. Το κάλλος το εύρίσκετε εις την δύναμιν και το εύρίσκετε τόσον τέλειον και τόσον κλη εις την θέσιν του, ώστε ένθουσιάζεσθε, κατακτάσθε και σχεδόν χάνετε τας άρχάς και ιδέας σας περι κλοού.

Ο Lebach εύρισκεται εις τους αντίποδας του επίσης μεγάλου προσωπογράφου Kaulbach. Αυτός είναι λάτρης και δούλος του κάλλους του κλασικού με όλα τα άπακρίτητα πικρατήματα του πλούτου και της πολυτελείας, τα όποια κάμνουν το πολυτελές πλαισίον του.

Η μικρά αίθουσα του εις την έτησίαν έκθεσιν του Μονάχου ήτο ένας βωμός ώραιότητος, μέσα εις τον όποιον υπήρχον όκτώ έως δέκα καλλοναί γυναικών, άνδρων και παιδιών πρώτης δυνάμεως. Αί γυναίκες θα ήσαν βασίλισσαι ή πριγκίπισσαι ή ό,τι άλλο πολύ ώραιον, μέσα εις φορέματα βελούδινα και εις νταντέλλας πολυτίμους και εις όνειρώδη διαδήματα και περιδέραια από διαμάντια και ρουμπίνια και μαργαριτάρια.

Τα παιδιά του και οι άνδρες του, είναι ως αντίγραφον από έρωτιδείς και εφήβους και Απόλλωνας του Φειδίου, ένδυμένους πολυτελώς κατά τον τελευταίον συρμόν και ζώντας δια να άρέσκουν, να θέλγουν και να γοητεύουν.

Εις όλα τα έργα αυτά πλην του φυσικού κάλλους του πρωτοτύπου, ο ζωγράφος έχει ρίψει ένα πέπλον φωτός τόσον ισχυρόν, τόσον άστραπηόλον, ώστε από μέσα από κάθε μίαν εικόνα αισθάνεται τις ότι βγκίνει μία γενναία δόσις ευτυχίας, χαρής και ήδονης της ζωής. Μέσα δε εις στερεοτύπως σκοτεινά πλαίσια και έπιπλα και τοίχους της μικρής αίθούσης, το φώς αυτό των εικόνων ξεχύνεται και μεπαδίδεται και εις τα μάτια και εις την ψυχήν του θεατού, ο όποιος μεθύεται από το ώραιον θέαμα και σχεδόν λησμονεί το σιδερένιο πινέλο του Lebach, ο όποιος χαρίζει άθνασάιν μόνον εις σιδερένια κεφάλια και σιδερένιας ψυχάς, εις ανθρώπους ζώντας δια να αγωνίζονται και να νικούν και να πίπτουν.

Η ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η προαγγελθείσα έκτακτος συνέλευσις του Διεθνούς Συμβουλίου των Γυναικών έγινε εις Παρισίους. Αί εργαίαι του ήρχισαν την Τρίτην 12 Ιουνίου και διήρκεσαν μέχρι της Κυριακής 17 του αυτού μηνός.

Λόγος της έκτάκτου ταύτης συνελεύσεως είναι ή προπαρασκευαστική εργασία προς επιτυχίαν του Διεθνούς Συνεδρίου των Γυναικών, του όποιου έδρα δια το 1909 ώρίσθη ο Καναδάς.

Αί δύο πρώται ημέραι αφιερώθησαν αποκλειστικώς εις αναθεώρησιν του Καταστατικού του Διεθνούς Συμβουλίου.

Την Πέμπτην εγένετο ή κατά την 14ην Ιουνίου έτησία διάλειξις των Βερσαλλιών, εις ήν παρέστησαν και αι ξέναι αντιπρόσωποι μετά της προέδρου του Διεθνούς Συμβουλίου λαίδης Aberdeen.

Την Παρασκευήν εξηκολούθησαν αι προπαρασκευαστικαί εργασίαι του συνεδρίου, μετά μεσημβρίαν δε προσεφέρθη τέιον, κατόπιν συνκυλίαις δοθείσης υπό του συνδέσμου των γυναικείων σπουδών. Η προσφώνησις της κ. Deflou, προέδρου του Συνδέσμου τούτου, εν ή εξετέθη ο σκοπός του και ανεπτύχθησαν τα του προγράμματος του, επευφημήθη ένθουσιωδώς. Μετά ταύτα επαίχθη έν δραματικόν ώραιον έργον της κ. Herter Eymond «Le passage à nineau», την όποιαν συνεχάρησαν όλα αι παριστάμεναι κυρίαι.

Θεωρείται του Προέδρου της Δημοκρατίας εις τα θέατρα της Grand Opera, της Opera Comique, και της Γαλλικής Κομωδίας, ετέθησαν εις την διάθεσιν των ξένων κυριών κατά την διάρκειαν των εργασιών του Διεθνούς Συμβουλίου. Η λαίδη Aberbeen παρέστη την πρώτην έσπέραν εις το Γαλλικόν μελόδραμα.

Την πρώταν της 16 αι εργασίαι εξηκολούθησαν. Μετά μεσημβρίαν εγένετο επίσημος ύποδοχή εις την μεγάλην αίθουσαν του μεγάρου της Δημαρχίας. Την 7 1)2 παρετέθη μέγα γεύμα εις το Νέον Ξενοδοχείον.

Του γεύματος προήδρευεν ο Πρόεδρος του δημοτικού Συμβουλίου κ. Bellau μετά του κ. d' EstourneI de Constant.

Εις το γεύμα τούτο έλαβον μέρος όλοι οι feministes των Παρισίων, διεξήχθη δε μετά ζωηράς ευθυμίας εις την ώραιαν αίθουσαν, ή όποια έπλεεν εις άνθη και εις φώτα. Προπόσεις εγένοντο ένθουσιωδεις παρά των προεδρευόντων, παρά του γνωστού γυναικοφίλου συγγραφέως κ. Jules Bois, παρά της λαίδης Alerdeen, ήτις ηύχαρίστησε με λέξεις θερμάς την επίσημον Γαλλίαν δια την κλην και ώραιαν φιλοξενίαν της, και παρ' άλλων κυριών.

Η αντιπρόσωπος της Φιλανδίας βαρωνίς de Gripenberg εγένετο αντικείμενον ιδιαιτέρων συγχαρητηρίων, διότι αι γυναίκες της πατρίδος της, πρώται μεταξύ των γυναικών της Ευρώπης απέκτησαν ήδη κοινά μετά των άνδρων πολιτικά δικαιώματα.

Την επομένην, ήμέραν Κυριακήν, εγένετο ή Γενική συνέλευσις του Έθνικού Συμβουλίου των Γυναικών της Γαλλίας. Τα προσελθόντα μέλη των τεσσάρων τμημάτων ήσαν πολυκριθμότατα και ήκουσαν μετά πολλού ένδικφέροντος τους λόγους της τε προέδρου, της γραμματέως και των τεσσάρων προέδρων των τμημάτων. Μετά την γενικήν συνέλευσιν, αι ξέναι κυρίαι και τα προεδρεία του Έθνικού Συμβουλίου των γυναικών της Γαλλίας εγένοντο δεκταί εις το μέγαρον της κ. Oster, όπου προσεφέρθη τέιον αποχαριστισμού.

Η περιληπτική αυτή και σύντομος περιγραφή δεν δύναται να δώση ή άτελη ιδέαν των ώραιων αυτών ήμερών των αφιερωμένων εις τόσον σοβαράν και σημαντικήν γυναικείαν εργασίαν και εις εορτάς τόσον εγκυρόδως φιλικάς. Δια των επισκέψεων αυτών άνανεώνονται οι δεσμοί όλων των feministes του κόσμου, οι όποιοι διδάσκονται να εκτιμώνται μεταξύ των, να παρακολουθούν οι μόν τας προόδους και τους άγώνας των δε, δια την επικράτησιν της αληθείας και της δικαιοσύνης.

Μαρία Μαρτέν.

Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

“Επειτα από άπουσίαν πολλών μηνών ή Σάρα Βερνάρ επέστρεψε πρό όλίγου εις Παρισίους. Φέρει από το μακρόν εις την ‘Αμερικην ταξιδί της, το «γενναίον ποσόν» του ενός έκτακτου έπτακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων, από τας διακοσίας πενήντα παραστάσεις όπου έδωκε.

“Όταν ή τραγωδός εφθασεν εις το Havre, επί του άτμοπλοίου το όποιον την επανέφερον από την Νέαν Υόρκην, πολλά δωδεκάδες ρεπορτερ και φωτογράφοι την προύπηνησαν. Είχον ένουικιάσει άτμακάτους δια να υπάγουν εις συνάντησιν της και εβιάζοντο ποιος να την ίδη πρώτος. Τους εδέχθη μέσα εις το δωμάτιόν της, —το πολυτελέστερον του άτμοπλοίου— τους άφησε να της φιλήσουν το χέρι και κατεδέχθη να τους κυττάξη με καλοσύνην. “Επειτα ήρχισε να διηγείται τας περιπετείας της. Παραβλέπουσα την μετριοφροσύνην ώμολόγησε, ότι ποτέ δεν έδραψε τοιούτους θριάμβους· ώμίλησε δια τους εμπόρους του Σικάγου, οι όποιοι έσύροντο εις τους πόδας της, δια τους άγρίους λαούς της Prairie οι όποιοι κτεταμάχοντο εξ εφόδου την σκηνήν όπου έπαιζε την Φαίδραν ή την Μάγισσαν. Διότι ή Σάρα άφού εμάλωσε με τους εργολάβους των θεαμάτων του τόπου, έκαμε θέατρον κινητόν, το όποιον έφερε μαζί της μεταξύ των αποσκευών της. Το έτοποθετούσε όπου εύχαινε, εις την άκρην ενός δάσους, εις την είσοδον της πόλεως. Ένίοτε το δάσος έκαιετο και ή παραστάσις έτελείωνε μεταξύ των φλογών. “Ητο κάτι μεγαλοπρεπές. “Αλλοτε ή πόλις έκρημιζετο από σεισμόν και ή Σάρα εξηκολούθει άτάραχος ν’ άπαγγέλη τους στίχους του Ρακίνα και τα πεζά του Σκαρδού. “Αλλοτε πάλιν συνέβαινε το τρακίνον το όποιον έφερε την τραγωδόν και την περιουσίαν της να έκτροχικασθή και να μείνη κρεμασμένον επάνω από μίαν άβυσσον. Η παραστάσις ή όποια είχε άγγελθη δια τας όκτώ, δεν ήρχιζε παρα το μεσονύκτιον. Ο ένθουσιασμός των θεατών διεγείρετο περισσότερο από την προσδοκίαν των τεσσάρων αυτών ώρων και ήτο θερμότερος, και ή βραδιά έτελείωνε με μίαν αποθέωσιν.

Ευτυχής Σάρα! Ούτω είχε το κέρδος και την επιτυχίαν, τον χρυσόν και την ευχαρίστησιν, τας τιμάς των ανθρώπων των γραμμάτων και τας παραφοράς του πλήθους, τίποτε δεν έλειπε από τον θρίαμβον αυτόν. Πώς θέλετε ν’ άνηξέξη ένας ανθρώπινος νοός; “Αν υποθέσωμεν ότι ή Σάρα εινε υπερήφανος, ή κληή γνώμη όπου έχει δι’ εκυτήν εινε δικαιολογημένη. “Όταν εσηκώνετο το πρώτ, έσκέπτετο :

—Είμαι βασίλισσα. . .

Και βεβκίως εινε ένα είδος βασιλείας αυτήν όπου εξασκούν αι καλλιτέχνιδες αυτές, αι όποιαι τρέχουν τον κόσμον. “Όταν κινούνται τας ακολουθεί ολόκληρος κύλη. Έαν δεν ταξειδεύουν με τας τριήρεις των, όπως ή Κλεοπάτρα, το άτμόπλοιον το όποιον επιβάινουν τους άνήκει. Δεν φροντίζουν παρα δι’ αυτές, αι γυναίκες τας θυμαζούν, ζητούν τα βλέμματα των και τα μειδιάματά των, όταν άνοίγουν το στόμα τας περιτριγυρίζουν δια ν’ απολάσουν τον ήχον της φωνής των. “Όταν άκουθούν ρεμβώδεις εις την άκρην του πλοίου

και θυμαζούν την θάλασσαν, αισθάνονται ότι όλων τα βλέμματα στρέφονται προς αυτές. Δεν κάμνουν κίνησιν, δεν προφέρουν λέξιν, ή όποια να περάση άπαρατήρητος. . . Μην άπατάσθε. Μία Patti, μία Σάρα, μία Calvé, μία καλλιτέχνις τοιαύτης περιοπής εινε το μόνον έν του όποιου αι έντυπώσεις δύναται να συγκριθούν με τας των αυτοκρατειρου της άρχαιότητος. Περνούν εις την θέσιν του ειδώλου. . . ή Sarah εινε Σεμίραμις.

Παραδέχομαι ότι τοιαύτη υπερβολή έχει κάτι το ασύμμετρον. Το τάλαντον της καλλιτέχνιδος εινε ή αίτία, άλλ’ ύσον και αν εινε διακεκριμένον, δεν εινε άρκετόν δια να την εξηγήση. “Εχει άποιαν αίτιαν μυστηριωδεστέραν. Διηγούνται δια την Σάραν ένα χαρακτηριστικόν ανέκδοτον. . . Μίαν ήμέραν ειδε να εισέρχεται εις το θεατήριόν της εις το Παρίσι μία κυρία με σοβαρόν εξωτερικόν, την όποιαν ακολουθούσε ένα κοριτσάκι δώδεκα έως δεκατριών ετών. Η επισκέπτρις της εξήγησε, ότι χωρίς δυσκολίαν, την αίτιαν της επισκέψεώς της.

— Φαντασθήτε, ειπε, αυτό το παιδί το όποιον σας ήκουσε εις τους περισσοτέρους ρίλους σας, έχασε κάθε διάθεσιν να τρώγη και να πίνη. Μου ειπε ότι ήσθάνετο ότι θα ήσθάνει εάν δεν σας την έφερα. Και δεν είχαν την δύναμιν ν’ άντισταθώ εις την ιδιοτροπίαν της.

Η Σάρα έκολακείθη πολύ, όπως ο Λαμαρτίνος όταν ειδε ένα νέον ποιητήν να λιποθυμήση από συγκίνησιν όταν επαρουσιάζεσθ. Εφίλησε την μικράν της όποιας τα μάτια έλαμψαν από χαράν. Αλλά το περιεργότερον εινε ότι ήναγκάσθη να επαναλάβη το φίλημα αυτό. Το κοριτσάκι. . . ένα φοβερό παιδί!—ήτο χειρότερο από διάβολο, εν ύσφ δεν ελάμβανε το φίλημα· άμέσως έπειτα εγένετο φρόνιμο σαν άνράκι και ή μητέρα του έχουσα το μέσον αυτό να το κάμη φρόνιμον, το έστειλε κάθε βράδι, την ώραν της παραστάσεως να περάση ένα λεπτόν πλησίον εις την μεγάλην τραγωδόν.

(Κατά μετάφρασιν)

Είρη- Νικολαΐδου

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ABERDEEN

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κυρία Πρόεδρος

Μετά μεγάλης ευχαριστήσεως άπαντώ εις την έκκλησίαν σας, εκφράζουσα το βαθύ ένδιαφέρον μεθ’ ού τα μέλη του Διεθνούς Έκτελεστικού Συμβουλίου των Γυναικών παρακολουθήσαν το πρόγραμμά μας της σήμερον.

Και δια να κατορθωθή να κατανοήσωμεν τους όρους, υπό τους όποιους εργάζεται το Έθνικόν σας συμβούλιον ήτο άπαραίτητον να παραστώμεν εις την συνέλευσιν των Βερσαλλιών και άκούσωμεν τας λογοδοσίας των ομάδων, ως αι κυρίαι αυτές αντιπροσωπεύουν και τα πρακτικά της δράσεώς των αποτελέσματα.

Δύναμαι να σας βεβκίωσω έν όνόματι όλων των ξένων αντιπροσώπων, των παρισταμένων ένταύθα, ότι ή εκ της έργα-

σίας των διαφόρων ομάδων σας εντύπως υπήρξε σπουδαιο-
τάτη και είμαι βεβαία ότι η εις Παρισίους επίσκεψίς μας θα
συντελέση όπως δρέψωμεν καρπούς πλουσίους και από τὰ Έ-
θνικα συμβούλια των άλλων κρατών . . .

Από πολλού εσχημάτισα ήδη την πεποίθησιν ότι ο τρό-
πος της τμηματικής εργασίας σας, υπό την προεδρείαν γυ-
ναικών διακεκριμένων και μεγάλης πείρας, είναι ο καλλίτε-
ρος, καταμερίζων τας ευθύνας της γενικής προέδρου, ήτις έ-
παναπαύεται επί της ειδικότητος εκάστης προέδρου τμήμα-
τος. Αύται εξ άλλου όσάκις ή ανάγκη παραστῆ, δύνανται να
έπικαλούνται την συνδρομήν επισήμων προσώπων, άνδρων ή
γυναικών πρὸς ύποστήριξιν και πρόοδον των ιδεών ύπερ των
όποιων αγωνίζονται. Και ύπερ έέχει μεγίστην σημασίαν εί-
ναι ακριβῶς ή συνεργασία των τμημάτων μετ' άνδρων έπι-
φρανών, οι όποιοι δια των ενεργειών των και της ήθικης έπι-

ροής των διευκολύνουν το έργον και προλαίβουν το έδαφος
δια το μέλλον.

Τολμῶμεν να είπωμεν ότι δέν είναι μόνον αι γυναίκες, αι
ώφεληθείσαι από την συνεργασίαν ταύτην, άλλα και αυτοί
οι άνδρες άντελήφθησαν εξ αυτής όποίας δυνάμεις θα έρχανε το
κράτος εν τῆ τέως έπικρατούση άδρανεία των γυναικών.

Κυρίαί μου, αφού συγχρωθῶς όλος όμοῦ και κάθε μίαν χω-
ριστά δια το έπιτελεσθῆν έργον σας, σας εύχαριστῶ ιδίως
διότι μάς παρέχετε τα φῶτα και τας οδηγίας της γενικής
γραμματέως σας κ. Avril, εις το έργον της έξχρίσεως των
κοινωνικών ήθων, της ενότητος της ήθικης και της καταπο-
λεμήσεως του έμπορίου των λευκών.

Έλπίζω ότι άπαντα τα εθνικά μας συμβούλια τρέφουν
πρὸς αυτήν θερμότητα ενγνωμοσύνην και ότι άπαντα θα
παραστῶσιν εις την ένταῦθα διεθνή συνέλευσιν μας του

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΕΠΙΜΟΝΗ

Ο Γάστων ήσθάνετο τον έαυτόν του αδύνατον, ένῳ συγχρόνως
καταλαυβάνετο από φοβεράν όργήν.

—Ακούσατε! είμαι είκοσι έτών, ήμουν στρατιώτης... Δέν πι-
στεύω βέβαια να σκέπτεσθε να με μεταχειρίζεσθε ακόμη ως παιδί.
Έκαμα σφάλματα, πολλά μάλιστα.

—Αλήθεια; έχεις την καλοσύνην να το άναγνωρίζης;
—Θα τα διορθώσω.

—Πάντοτε ο μέλλον! Αύριον θα είμαι φρόνιμος! Αύριον θα σας
έπιστρέψω το ιδιαίτερόν μου κλειδί του σπιτιού! Άρχισε άμέσως,
ύπακούω.

—Ε λοιπόν! Θα ύπακούσω, εάν μου έπιτρέψετε να μην εξακο-
λουθῆσω τὰς σπουδάς μου της νομικής.

—Ποτέ. Είπα ότι θα εξακολουθήσης και θα εξακολουθήσης και
έπειτα δέν δέχομαι συμφωνίας.

Ο Γάστων προέβλεπε την κατηγορηματικήν αυτήν άπάντησιν,
σχεδόν την ήϋετο, και διά να την προκαλέση, έφερε εις το μέσον
το άκανθώδες ζήτημα της εξακολούθησεως των σπουδών του, εις το
όποιον έγνωρίζε ότι ο πατέρας του δέν θα ενέδιδε. Έξητοῦσε με
κάθε τρόπον πρόφασιν καυγά. Είπε λοιπόν άποφασιστικά:

—Σας τό είπα! θέλω να γράφω. Είμαι άποφασισμένος.

Παρά τὰς προσδοκίας του, ο πατέρας του δέν έταράχθη.

—Επιμένεις; είπε παρατηρών αυτόν με περίεργον τρόπον κα-
τάματα . . . Είσαι λοιπόν άποφασισμένος;

—Μάλιστα πατέρα.

—Ε λοιπόν γράψε παιδί μου.

Συγκατετίθετο λοιπόν! Ο Γάστων ήσθάνθη μεγάλην χαράν.

— . . . Μόνον, προσέθεσε ο πατέρας, θα έγκαταλείψης το σπίτι.

—Φίλε μου!

Η μητέρα επενέβαινε τρέμουτα και παρακλωσῶν, την έσταμά-
τισε μ' ένα κίνημα.

—Ούτε μίαν λέξιν, θα χάζης τον καιρόν σου. Και στέρνων πρὸς
τόν υιόν του με τον αυτόν σοβαρόν τόνον.

— . . . Θα κατοικήσης άλλού, όπου θέλεις, μακράν από ημάς.
Δέν θα φροντίζω πλέον δια σε. Νομίζεις ότι έχεις κλίσιν εις την
φιλολογίαν; . . . ότι έχεις μέλλον; . . .

Έπρόφερε τὰς λέξεις αυτές με μεγάλην ειρωνείαν ή όποις έκαμε
τόν Γάστωνα να λάβη περισσότερον θάρρος και σταθερωτέραν άπο-
φασιν

— . . . Θαυμάσια! Κάμε όπως θέλεις. Έμεῖς είμεθα πλέον
νεκροί.

—Και εάν εύδοκιμήσω μίαν ήμέραν; είπε ο Γάστων, εάν άνα-
δειχθῶ!

—Μη λέγεις άνοησίας! Δέν είσαι καλῶς δια τίποτε. Λοιπόν
διάλεξε: ή αρχίζεις σοβαρῶς την μελέτην της νομικής, δια της όποίας
θ' άποκτήσης μίαν καλήν θέσιν και θα κάμης άργότερα ένα έντι-
μον γάμον.

Έπερίμενε, ο Γάστων εκινούσε με λύσαν το κεφάλις

— . . . Η τρέχεις πρὸς το άγνωστον, εις την εφημεριδογραφίαν.

Και τότε . . .

—Έξέλεξα θ' αρχίσω να γράφω.

—Δύνασαι να φύγης άμέσως, εάν θέλῃς. Είσαι έλεύθερος.

Τὰ συμβάντα διεδέχοντο το ένα το άλλον με καταπληκτικήν τα-
χύτητα και ή επέμβασις της μητέρας του δέν ήδυνήθη ν' αλλάξῃ
την πορείαν του.

—Αλλά κακόμοιρο παιδί μου, πῶς θα ζήσης, είπεν εκείνη, δέν
έχεις χρήματα!

—Έχει την πένναν του, θα κερδίση, είπεν ο πατέρας, ο όποιος
έπερπατούσε μέσα εις το δωμάτιον.

Οι ειρωνικοί οὔτοι λόγοι έδωκαν νέον θάρρος εις τον νέον.

—Βεβαίως θα κερδίσω, είπε, άλλ' έως τότε έχω.

—Μπα! και ποῦ εἶνε;

—Έδῶ εις το σπίτι σας.

Και είχε την τόλμην να ζητήση τὰς έκτὸν δραχ. τὰς όποίας
πρὸ δώδεκα τώρα έτών έδιδε δι' αυτόν, κάθε πρώτην Ιανουαρίου ο
νοῦς του, ο έπίσκοπος της Mende.

—Πράγματι, άπεκρίθη ο πατέρας με μειδιάμα περιφρονήσεως
και λύπης, χειρότερον από κάθε όργήν, πηγαίνω να σου τὰς φέρω.
Και εξήλθε

Τότε ή μητέρα του ήρχισε να τον παρακαλῆ ν' αλλάξῃ γνώμην,
άλλῳ εκατόρωσε να διαφύγῃ τὰς θωπείας και παρακλήσεις της και
είχε το θάρρος ν' άποκριθῆ:

—Πολύ άργά, μαμᾶ, πολύ άργά.

Εἰς το μεταξύ εισήλθε ο πατέρας. Έκρατούσε τὰ χρήματα εις
το χέρι. Χιλίας διακοσίας δραχ. εις καινούργια χαρτονομίσματα της
τραπέζης, τὰ όποις άκούμβησε επάνω εις το τραπέζι λέγων:

—Κύτταξε εάν εἶνε σωστά.

Ο Γάστων δέν έδειξε βίαν δια να τὰ πάρῃ. Η μητέρα έδοκί-
μασε να τον έμποδίση ή κύριος Lecoutrois την έσταμάτησε:

—Άφησέ τον εἶνε ιδικά του.

—Ο,τι μου λείπει ακόμη εἶνε ένα μπαούλο.

—Δέν υποθέτεις βέβαια ότι θα σου δώσω το ιδικόν μου, άπεκρίθη
ο πατέρας.

προσεχούς Οκτωβρίου, ήτις σκοπεῖ άποκλειστικῶς την κα-
ταπολέμησιν του έμπορίου των λευκών.....

Και ήδη, κυρίαί μου, έπιτρέψατέ μοι να έπικλεσθῶ την
συνδρομήν σας επί της έπεκτάσεως των συμβουλίων μας και
της προσκρτήσεως εις αυτά όσον το δυνατόν μεγαλειτέρου
αριθμού ομάδων. Πρὸς όσας σας έρωτοῦν ποῖαι είμεθα και
τίνα σκοπὸν έξυπηρετοῦμεν, είπέτε ότι είμεθα ο ένωτικὸς
κρίκος των γυναικῶν του κόσμου, ότι εις κάθε χώραν ιδρύο-
μεν συνδέσμους αδελφότητος, όπως έπιτύχωμεν την άλλη-
λεγγύην μεταξύ των γυναικῶν, αι όποισι άφιερώνουν έαυτας
εις την ευτυχίαν της ανθρωπότητος, άδιακρίτως φυλῆς
θρησκείας και κοινωνικής τάξεως.

Είπέτε πρὸς αυτάς, πῶς εις τὰς αρχὰς αι διάφοροι ομά-
δες έθεώρουν έπουσιώδη την αδελφοποίησιν ταύτην και πῶς
επί τέλους άντελήφθησαν πόσον καλῶν ο σύνδεσμός μας
αὐτός γίνεται πρόξενος δια την ευτυχίαν και την ειρήνην

—Όστε εἶνε αλήθεια, είπε ή μητέρα δέν όνειρεύομαι.

—Τότε είπε ο υιός θα δανεισθῶ από τον Bernard, το ιδικόν του
και εσήμανε δια τον υπηρέτην, ο όποιος ήλθε άμέσως.

—Bernard, μου χρειάζεται το μπαούλό σου, δια είκοσι τέσσαρα
ώρας, είπε με αξιοπρέπειαν. Θα σου το επιστρέψω έπειτα.

—Άμέσως κύριε, άπεκρίθη ο Bernard, ο όποιος δέν έφάνετο
περισσότερον εκπληκτος, παρά αν του έξητοῦσαν ζεστό νερό.

Τότε ο Γάστων ήνοιξε τα συρτάρια του και ήρχισε να ετοιμάζῃ
τὰ πράγματά του με ήσυχίαν. Ητο βέβαιος ότι δέν θα τον άφιναν
εις το τέλος να φύγῃ. Ηθελεν να ιδουν την δύναμιν του χαρακτή-
ρός του και να βεβαιωθῶν εάν ή κλίσις του δια την φιλολογίαν ήτο
άληθής. Την τελευταίαν στιγμήν θα τον παρεκάλουν θερμῶς:

—Μην φεύγεις! αγαπητέ μικρέ.

Και έξηκολούθη άτάραχος το έργον του. Εἰς το μεταξύ ο Bernard
έφερε το μπαούλο, το άκούμπησε χωρίς θόρυβον εις το μέσον του
δωματίου και έφυγε.

Η κυρία Lecoutrois έβλεπε την μαύρη κάσσα με μάτια, γεμάτα
δάκρυα

—Καυμένο παιδί μου! νομίζω ότι εἶνε το φέρετρόν σου.

Και πράγματι το μπαούλο του Bernard πολὺ μακρὺ και στενὸ
έφάνετο ως φέρετρον.

Χωρίς ν' άπάντησῃ τίποτε, ο Γάστων ήρχισε εις την αρχήν να
βάξῃ τὰ πράγματά του με τάξιν, έπειτα τα έρριψε όπως έτυχε το
ένα επάνω εις το άλλο, και έπερίμενε από στιγμήν εις στιγμήν την
πρόσκλησιν να μείνη, ή όποια όμως δέν έγένετο. Τῶς έκλεισε το
μπαούλο, και τυφλὸς από την όργήν του, διότι τον ήνάγκαζεν δια
του τρόπου των να φύγῃ, δέν ήκουσε πλέον καμμίαν έσωτερικήν
φωνήν και με άποφασιστικότητα ήνοιξε την πόρτα και εφάναξε τον
Bernard. Ο υπηρέτης ο όποιος δέν εύρίσκετο μακράν, έπαρου-
σίασθη.

—Κατέβασέ το, και βάλετο εις ένα άμάξι.

Και του έδειξε το μπαούλα.

Ο υπηρέτης το εσήκωσε εις τον ώμόν του και ετοιμάζετο ν'
άναχωρήσῃ την στιγμήν όπου έπερνούσε τον άντιθάλαμον, ο πα-
τέρας του είπε με μεγάλην ήσυχίαν:

—Προσοχή εις τὰ φῶτα!

Έποφελούμενος από μίαν στιγμήν όπου δέν τον παρετήρουν ο
Γάστων έπήρε τὰ χρήματα από το τραπέζι όπου τα είχε άκούμβησῃ
ο πατέρας του, καθώς και την φωτογραφίαν της μητέρας από πάνω
από το τζάκι, ένῳ άφῃσε την φωτογραφίαν του πατέρα του δια να
τον τιμωρήσῃ.

Τὰ έπίλοιπα έπέρασαν ως όνειρον. Χωρίς να γνωρίζῃ πῶς εἶ-

του σύμπαντος. Προσπαθοῦμεν να αδελφώσωμεν όλας, όσαι
έχουν ως έμβλημα την πίστιν εις τον θεῖον νόμον της
αγάπης.

Δέν θέλομεν να ασχολούμεθα εις ζητήματα, τὰ όποια προ-
καλοῦν τὰς διαιρέσεις, άλλα φροντίζομεν να έπιζητῶμεν τὰς
βάσεις συνεργασίας εις το πεδίον της σκέψεως και της ενερ-
γείας, και ύπάρχει τόση εργασία τοιαύτης φύσεως, ώστε δυ-
νάμεθα να άρκεσθῶμεν εις αυτήν. Άνελάβωμεν να προσπα-
θήσωμεν να άποκαταστήσωμεν την ειρήνην του κόσμου, και
τουτο κυρίαί μου, μάς ύποχρεῖ άτομικῶς εἴτε εις τούς κόλ-
πους των οικογενειῶν μας εἴτε εις την κοινωνικήν ζωήν μας
να μη προσφέρωμεν καμμίαν λέξιν προκαλοῦσαν ιδέας πονηράς
και κακῆς.

Ω! φίλοι μου! πόσα ήμποροῦμεν να έπιτελέσωμεν ήμεῖς
αι γυναίκες εις το στάδιον αὐτό της ειρηνεύσεως και πόσον
μεγάλην ευθύνην φέρει το φύλον μας δια το παρελθόν. Μη

ρέθη με το παλτό και το καπέλλο εις το χέρι, ένῳ ή καρδιά του
έκτυποῦσε πολὺ δυνατά.

Έσκέπτετο όλίγον άφηρημένος.

—Δέν τούς έγκαταλείπω δια πάντα . . . Μία βραχεία άπουσία,
Δέν είμαι θυμωμένος, φεύγω δια ταξείδι. Ίσω; και τώρα με προσ-
καλέσουν να επιστρέψω.

Άλλ' ή πρόσκλησις δέν έγινε: τότε έπροχώρησε πρὸς την έξοδον,
κοντὰ εις την πόρτα δέν ήμπορεσε να μην στρέψῃ πίσω να ιδῇ, ο
πατέρας του και ή μητέρα του, τον ειχον ακολουθήσει. . . Ησαν
έκει όρθιοι πιασμένοι από το χέρι ώχροί, όπως την ήμέραν όπου
έφευγε δια τον πόλεμον. Ηθελε να τρέξῃ πρὸς αυτούς. . . άλλ'
έμεινε ακίνητος. Το μαντύλι της μητέρας του έπασε χάμω, το εσή-
κωσε. . . ήτο βρεμμένο. Τότε είπε με άποφασιστικότητα,

—Χαίρετε . . . πατέρα μου . . . μαμᾶ . . .

Κανείς δέν του άπήντησε. Ηνοιξε την πόρτα, ή όποια επανέ-
κλεισε άργά και ήσυχα, όπως όταν εἶνε κανείς άρρωστος ή νεκρός.
Τὰ πάντα έτελείωσαν. Έβαλε το αὐτί εις την κλειδαριά και
ήκουσε. Άκρα σιωπή. Και όμως έκλειον είχε και αὐτός διάθεσιν
να κλαύσῃ. Ακούμβησε το χέρι του εις το κουδούνι, άλλ' ή ύπε-
ρηφάνεια ήτο μεγαλειτέρα από την έπιθυμίαν και δέν εσήμανε.

Έμπρός εις την πόρτα τον έπερίμενε ένα άμάξι με το μπαούλο
έμπρός: ο Bernard έχάιδεσε το όλογο.

—Εἰς ποῖον σταθμόν, κύριε; ήρώτησε ο άμαξηλάτης,
Η έρώτησις αὐτή τον έκαμε να συνέληθ. Ποῦ θα έπήγαινε; δέν
είχε σκεφθῆ. Τότε έσκέφθη τον δοῦκα d' Epervant ο όποιος του
έδειχνε φίλιαν.

—Ένδεκα δδὸς d'Antin.

Και άνέβη εις την άμαξαν. Η τόλμη του είχε άποφασισθῆ.

—Ο Bernard τον ήρώτησε:

—Ο κύριος θα κάμῃ μεγάλο ταξείδι;

Η άμαξα εκίνηθη, του έκαμε σημεῖον χαιρετισμοῦ και άπε-
μακρύνθη.

Ηθελε να κυτάξῃ επάνω. Έσκέφθη όμως ότι ήτο δυνατόν να
εἶνε εις το μπαλκόνι και εκρατήθη. Άλλά καθώς έβαλε το χέρι
εις την τσέπη του, έβγαλε ένα μεγάλο κλειδί. . . το κλειδί του
της έξω θύρας του σπιτιού, το όποιον εις όλην αὐτήν την σύγχυ-
σιν δέν έπέστρεψε, και το όποιον ο πατέρας του είχε λησμονήσει να
του ζητήσῃ. Το είχε λησμονήσει; Οχι. Ητο μάλλον τρόπος διά-
μεσος και τυτηριώδης δια να τον κάμῃ να έννοήσῃ.

—Όταν βέλῃς εις οίανδήποτε ώραν της ήμέρας ή της νύκτας. .
Δύναται να επιστρέψῃς! Θα μάς εἴρῃς εἰδῶ.

Από το «Le bon temps» (του Henri Lovedau).

λησμοῦμεν τὸ μέλλον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, ὅτι ἡ ἡσυχία τοῦ κόσμου εἶναι εἰς χεῖρας μας καὶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν εἰς ἐξαγνισμόν τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν οἴκων μας, νὰ καταπολεμήσωμεν σύστημα, τὸ ὁποῖον ὄθησε καὶ ὤθησε εἰς τὴν καταστροφὴν χιλιάδας νέων καὶ ἀθῶων ἀδελφῶν μας καὶ ὅτι ἐν τέλει πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν, ὅπως καὶ αἱ γυναῖκες ἀποκατασταθῶσι πολιτικῶς εἰς τὰ προνόμια καὶ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἀποποιούνται εἰς αὐτὰς σήμερον.

Ἐχομεν ἀκόμη νὰ ὑπεθυμίσωμεν εἰς τὰς ἀπανταχοῦ ἀδελφάς μας ὅτι εἶναι αἱ φυσικαὶ φύλακες τῆς υγείας τῶν λαῶν μας, τῆς υγείας τῶν μητέρων, τῶν μικρῶν βρεφῶν, τῶν παιδιῶν καὶ νέων κάθε φύλον καὶ κάθε ἡλικίας, τῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργοστάσια ἢ εἰς τοῦ οἴκου τὰς ἐργασίας.

Πρέπει αἱ μὲν νὰ παρακολουθῶμεν τὰς δὲ καὶ μελετῶμεν τὴν εἰς πᾶσαν χώραν σχετικὴν δρᾶσιν των, διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ κανονίζωμεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας πρὸς τὸ καλλίτερον καὶ τὸ σκοπιμώτερον.

Νομίζω, Κυρία Πρόεδρος, ὅτι κατεγράθησαν τῆς ἐλευθεριότητος, μεθ' ἧς μοι ἐδώκατε τὸν λόγον. Δὲν θὰ δοκιμάσω λοιπὸν νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν κλοσύνην σας καὶ τὴν εὐγενῆ φιλοξενίαν, ἣν προσεφέρετε πρὸς ἐμὲ καὶ τὰς λοιπὰς συναδέλφους μου. Θὰ ἐχρεωζόμην πολὺν χρόνον καὶ λέξεις, ἂς ἡ καρδίᾳ ὑπαγορεύει. Δι' αὐτὸ παρακαλῶ νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι σᾶς ἀποχαίρομαι μετὰ τὴν καρδίαν γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Σήμερον τελειοῦν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ὡδείου Πειραιῶς μετὰ γενικὴν συναυλίαν ἐκ τῶν ὠραιοτέρων, ἡ ὁποία θὰ ἐπισφραγίσῃ τὰς ὠρῆας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας τὸ κοινὸν ἀπεκόμισεν ἀπὸ τὰς ἐνικασίους ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Τὸ Ὡδεῖον Πειραιῶς, ἀνήκον εἰς τὸν Πειραικὸν σύνδεσμον, τὸν τόσον εὐεργετικῶς δρῶντα εἰς τὴν γείτονα πόλιν, ἀποβαίνει χρησιμώτατος παράγων διὰ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόσδοον τῆς ἀκμαίας ἐμπορικῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἀπὸ τόσον καλὸν καὶ ἀνεπτυγμένον κόσμον ἀποτελεῖται.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὡδείου ἀνατεθειμένη εἰς τὸν κ. Γεώργιον Λαμπελέτ, τὸν τόσον διακριθέντα κατὰ τὰς ἐν Νεαπόλει μουσικὰς σπουδὰς του, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τὴν μουσικὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας, συντελεῖ μεγάλως καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἐκλογὴν τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ καὶ εἰς τὸ ὠρῆον σύστημα τῆς διδασκαλίας. Καθηγηταὶ τῆς περὶ τὴν τῆς Longobardi, τὸν ὁποῖον τετρεταίως καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἐθαυμάσαμεν κατὰ τὴν εἰς τὸ Ὡδεῖον Λόντερ δοθεῖσαν συναυλίαν του, καὶ τοῦ κ. Mancini, πρώην καθηγητοῦ τοῦ Ὡδείου Λόντερ, καὶ τοῦ ἄλλου ἐν γένει προσωπικοῦ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἶχαν τοιαῦτα ἀποτελέσματα καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν συγχίρει τὸ Ὡδεῖον Πειραιῶς

καὶ τὸν Πειραικὸν Σύνδεσμον, ὁ ὁποῖος ἐξ ἴσου ἐπιτυχῶς δρᾶ καὶ ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν ἀνωτέρων τάξεων ὅσον καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ λαοῦ.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειροφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: **Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναικα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μετὰ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειροφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουσι, τέρπουσι καὶ διδάσκουσι. Ἀνατέμνουσι τὴν γυναικίαν καρδίαν καὶ δίδουσι πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περιποῦ σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3.50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἰτήσις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, 27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειέτας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς *Maternité*, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Μαυρομιχάλη* ἀρ. 44 οἰκίαν της καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι 5ης μ. μ.

ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Σύντομον περιληπτικὸν μετὰ πλήθος συνταγῶν μαγειρικῆς καὶ ὠφελίμων περὶ θρεπτικῆς διαίτης γνώσεων, ἐξέδωκε τὸ βιβλίον τοῦ ὁ κ. Εὐχ. Μαλῆς διδάσκαλος τοῦ μαθήματος τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνηδίδων. Διὰ τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ ὁποῖον στοιχίζει μίαν μόνον δρ. εἰς Ἀθήνας, τὰ μαθήματα τοῦ κ. Μαλῆ διδάσκονται εἰς κάθε οἰκοκυρᾶν, τῆς ὁποίας θὰ καταστῇ πολῦτιμος ὁδηγὸς καὶ ἀπαραίτητος σύμβουλος διὰ τὴν υγιεινὴν καὶ οἰκονομικὴν διαίταν τῆς οἰκογενείας τῆς. Αἱ αἰτήσεις ἀπευθύνονται εἰς τὴν Οἰκ. Σχολὴν Ὁδὸς Πανεπιστημίου 26.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριάι καὶ ἀνταποκριταὶ μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

ΠΙΑΝΟ, πολὺ καλόν, ἐνοικιάζεται εἰς συμφέρουσαν τιμὴν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ